

skab med erhvervsskolerne under EGU-forløbet og derved kan motiveres til en efterfølgende erhvervsuddannelse. Det er positivt.

Man kan spørge sig selv, og det kan jeg spørge ministeren om nu: Betyder dette her, at man f.eks. på en teknisk skole, måske oven i købet i samme klasse, kan opleve, at nogle får SU for udeboende, dvs. ca. 3.500 kr. om måneden, og at andre får denne skoleydelse eller godtgørelse, eller hvad den nu kaldes, på omkring 5.500 kr.? Er det rigtigt forstået?

Man foreslår også i lovforslaget, at der opføres med nogle relativt høje taxametertakster. Dertil knytter der sig for os at se to betæneligheder: For det første må disse høje taxametertakster efter Det Konservative Folkepartis opfattelse ikke føre til, at det beløb, der skal til for at kvalitetsudvikle erhvervsskolerne – handelskolerne og de tekniske skoler – bliver mindre. Det var det, jeg nævnte i starten. For det andet kan disse høje taxametertakster føre til en skævvridning af skolernes tilbud, sådan at man trækker lærerkræfterne over på disse nye forløb på bekostning af det, der allerede eksisterer. Det ønsker vi også at sikre os imod sker.

Så til det tredje forslag i denne pulje, nemlig det om ad hoc-udvalgene. Det er vi helt på linje med Venstre meget positive over for. Vi mener, at der er et reelt problem i, at arbejdsmarkedets parter tænker fagopdelt, og at deres interesse for og bevågenhed over for tværfaglige uddannelser af forskellig art ikke er, som den burde være, måske fordi der opstår problemer med hensyn til, hvem der efterfølgende, når disse tværfaglige er uddannet, så skal organisere dem – hele den kamp. Der ønsker vi, at der skal ske et brud på disse stivnede, forhistoriske faggrænser, og derfor synes vi, det principielt er en god ting, at man ikke bare skal være afhængig af arbejdsmarkedets parter og de faglige udvalg, men at man fra folkestyrets og dermed regeringens og ministerens side kan nedsætte sådan noget.

Jo, der er behov for korte uddannelser, som går på tværs af faggrænserne, og arbejdsmarkedets parter skal ikke kunne bestemme alt; det er vi enige i. Men der knytter sig nogle forskellige betæneligheder til det, som vi også skal se på i udvalget.

Der er én ting til, som jeg ønsker at sige her, og det drejer sig om det, der står sidst i lovforslaget, nemlig under punkt 6 i bilaget, hvor der i § 42, stk. 2, i selve loven står: »Det faglige udvalg« – og det er altså det, der skal ændres, og nu skal også det nye ad hoc-udvalg føjes til -

»eller den, som udvalgene bemyndiger hertil, har til enhver tid uden retskendelse og mod behørig legitimation adgang til virksomheder, som har ansat elever, med henblik på tilvejebringelse af oplysninger om de uddannelsesmæssige forhold i virksomheden.«

Dér er vi lidt bekymrede for det med, at man fra myndighedernes side uden videre kan vade ind uden retskendelse i en privat virksomhed. I disse tider, hvor man er begyndt at tale om, at grundloven skal overholdes, synes jeg, det er en af de ting, vi skal se på. Det er jo ikke noget, der er nyt i forhold til den gamle lov, men det er en af de ting, vi ikke kan lide.

Men ellers vil jeg fra Det Konservative Folkepartis side tilsige vores velvillige medvirken til disse tre lovforslags gennemførelse.

Aage Frandsen (SF):

Når vi behandler de tre lovforslag, som undervisningsministeren har fremsat, kan vi jo ikke lade være med at se dem i sammenhæng med de lovforslag fra arbejdsministeren, som vi tidligere har behandlet, og det gør så, at netop denne 18-måneders-uddannelse kan vi altså ikke se er uddannelsespolitisk rigtig.

Vi kan i hvert fald ikke på indeværende tidspunkt se, at den passer ind i de uddannelsespolitiske tiltag, der er iværksat i de senere år. Vi kan kun se den som et led i arbejdsmarkedsdiskussionen og ikke i forbindelse med arbejdsmarkedet i bred forstand, men kun i forbindelse med dagpengereformen i helt snæver forstand.

Det er i den forbindelse, vi ser at 18-måneders-uddannelsen er kommet ind. Vi kan ikke se, hvorfor det er 18 måneder. Hvorfor ikke 24 måneder eller et andet tal? Man kunne jo have sagt, at den tidsmæssigt skulle svare til EGU-uddannelsen.

Derfor må vi, når det drejer sig om det element – og det er jo en central del af lovforslaget – afvise forslaget i overensstemmelse med, at vi også afviste de ting, der ligger i Arbejdsministeriets regi.

Der er andre ting i det, som vi kan være positive over for, hvilket vi er, når det f.eks. drejer sig om en generel styrkelse af EGU og det, at EGU kan få indpas på erhvervsskoler, og den slags ting. Vi er også forstående over for, at når det drejer sig om at iværksætte nye tiltag, har arbejdsmarkedets parter ikke absolut vetoret. Men det er klart, at arbejdsmarkedets parter er centrale, for det er dem, der er aftagerne senere hen.